

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindellicorum

Cap. XIII. Alberti Charitas erga Pauperes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

bono effectus esset. Et si alius subinde
 dens illum aliquo afflictum incommo-
 vices ipsius miseraretur, tali sereno vultu
 respondebat: *O! quot sunt Christi paup-
 res me longè meliores, si tam bene, ac ego,
 sent accommodati, prorsus contenti forent
 qui tamen modo ob rerum necessariorum de-
 fectum oculis Christianorum omnibus huius
 mundi commodis, bonisque affluentium tri-
 ste spectaculum exhibent.*

CAPUT XIII.

Alberti Charitas erga Pauperes.

INter alia dicta in materia paupertatis
 illud S. P. AUGUSTINI Alberto perquam
 erat familiare, quòd Paupertas in omni
 Philosophia nostra sit *Magistra*, illique
 conveniat reverentia, quæ aliis Magistra
 debetur, quinimò tanto major, quanto
 brevior, ac securior via nos in cœlum
 deducit. Ista, aiebat, Josephum è carcere
 ereptum Ægypti Procuratorem constitu-
 tuit, ac frumenti dispensatorem: ab hoc
 Lazarus ulceribus plenus à crudelis & in-
 hu-

humani divitis palatio in sinum Abrahæ abstractus fuit.

Quoniam verò pauperes nostras inter culpas, Divinamque Justitiam Mediatōres sunt, tanta ergo illos teneritudine afficiebatur, ut, si vel unum pauperculum aliquid pati videret, ex nimia commiseratione in alienæ calamitatis partem venire videretur: undique præterea occupatus à charitate tantopere pauperum miseriis commovebatur, ut, si à quopiam propter DEUM stipem rogaretur, incredibili promptitudine parùm illud largiretur, quod foriè ad manus erat, si deesset aliud, quo subveniret: atque idcirco illius charitas ita ubique divulgabatur, ut pauperum refugium esse censeretur, eorum præsertim, quos pudor absterrebat publicè ad ædium fores stipem emendicare. Unde temporis successu dilatante se famâ operis DEO adeò grati, nec non aliarum eius eximiarum virtutum, non fuit in tota civitate, illiusque confinio domus, in qua non Alberti nomen resonaret: & pauci de afflictorum numero reperiebantur,

tur,

tur, qui non illius ad preces spes suas dirigerent: quorum haud pauci, alique eius nomini devoti cum fuissent experti, quod aurum & argentum tanquam vilissimum terræ lutum æstimaret, quòdque pecunias quocunque sub titulo oblatas magno recusaret animo, novam adinvènere rationem, quatenus eleëmofynas acceptaret ab eorum pietate subministratas, dum mirum easdem illi submitterent eo sub obtentu, ut ipsemet pauperibus illas ad suum libitum erogaret.

Non videbatur DEI Servo rejiciendum istud consilium, præsertim, quòd in commodum Christi pauperum id cederet. Verum diabolicas metuens insidias, ut easdem declinaret, negotium hoc cum Superioribus contulit, qui eodem approbato benignam illi licentiam concesserunt, ut eiusmodi eleëmofynas acceptaret, & secundum piam offerentium intentionem dispensaret.

Tantum ergo pecuniarum capiebat quantum afferebatur, &, cum nec signum pecuniæ impressi, nec etiam metalli, num

improbum vel probatum esset, cognitionem haberet, nisi forte æra minutiora agnoverit, ex colore aurum ab argento, nec non a magnitudine valorem minoris à maiore moneta discernebat: si proinde aureum aliquando, vel argenteum nummum formæ grandioris, quique ponderosior esset, acciperet, quamprimum eiusmodi pecuniam commutari minore sorte curabat, hoc pacto majori egenorum numero satisfacturus: inde factum, ut ab illis, qui eius fidei eleëmofynam concrederent, in moneta minore eandem reciperet.

Ne verò isthac charitate à consuetis pietatis impediretur exercitiis, partem eleëmofynarum alterius manu dispensari curabat, alteram propriis ipse manibus distribuere. Fuit hæc eleëmofynarum elargitio magnæ, quo inter cæteros egestate oppressos, etiam puerulos rationis necdum omnino capaces ad se pertrahebat, qui ab ipso divelli se non sinebant, donec stipe donati essent: & ab his certis temporibus, quibus in templo mora-

F

ba-

batur, tanquam à quadam Angelorum, à quibus ad divinas laudes invitaretur, coronâ circumdatus erat: quod ego contuitus mirum in modum nonnunquam recreabar, comparatione puritatis istorum puerulorum cum puritate fidelis huius eleëmofynarii institutâ: quod si parvulis ab ætate erat denegata malitia, Alberto puritas cordis tot à Divina gratia laboribus impetrata quandam animo meo confidentiam addebat, ut mihi persuaderem, illum puritate & innocentia eisdem nequicquam inferiorem esse.

Quis enim verò non fuisset gavisus, si aspexisset simul certare puritatem tot innocentium parvulorum cum charitate Altissimi huius DEI Servi, industriam illorum mendicitatem cum affectuosa huius benedicti eleëmofynarum Dispensatoris commiseratione? DEUM percresbrò collaudavi, quando contigit, ut quosdam istorum puerulorum accepta ab Alberto stipe claudos se fingere, alios se oculis orbatos vel membris captos simulare, vel etiam vestes, ne agnoscerentur,

in-

invertere, sic denuo eleëmofyna ab eo do-
nandos viderem. Hinc summopere ali-
quando admiratus, nescio, qua inductus
curiositate illum fui allocutus: *Pater, aie-
bam, an non animadvertit R. tia V. ra ab hisce
pueris imponi sibi: tum ipse ad me, qui id
feri posset? qui? subjunxi, conjiciat, qua-
so, oculos in illum claudum, & in cæcum il-
lum, istis paullo ante omni incolumitate gau-
dentibus, iisq̃, quos modo præ se ferunt de-
fectibus, prorsus exemptis, stipem erogavit.
& hoc modo omnium ipsi fraudes detexi.*

Ad quæ tamen ipse reposuit, *an ne hæc par-
vulorum gesta fraudes nuncuparem? Absit
hoc! O nos beatos! si magnitudinem bene-
ficii à DEO in rerum omnium abundantia
nobis concessi agnosceremus, debitas utique
grates eidem referremus, cum non desit no-
bis, quod ab aliis emendicemus, veluti hi
parvuli faciunt, quos non mabitia fingere
docet alios, quàm quales re ipsa sunt, utpotè
nondum eiusdem capaces: at benè necessi-
tas, quæ ætatem necdum ad lucrandum pa-
nem idoneam supplet, conjuncta cum naturâ
famem eos fugere docet ipsiusmet vitæ de-*

struētricem, & illa sibi providere, quæ eidem sustentanda conducunt: si statim iniussisset ipsis exhibitum, quantum presentis necessitati sufficeret, ab utraque vitæ Magistraturâ & necessitate, quæ sunt pauperum contenta, minimè ipsis suggesta fuisset majoris lucri inventio, qualis ista foret. Ne hæc pia fuit excusatio ab illius cordis sinceritate profecta, quòd seipsum tantum nunquam alterum sciverit accusare.

CAPUT XIV.

Circumstantiæ stipis cuidam pauperi erogatæ.

Charitas tam altas in piissimi eleëmōsynarii corde radices fixerat, ut cedris Libani fœcundior effecta nunquam non suavissimos affectuum piissimorum flores produceret, quorum odore Christi pauperes attracti adventitabant pretiosè se se fructibus recreaturi, quos ipsius liberalissimæ manus impertiebantur. Ubi temporis longævitate occasionem habuit multa edendi exempla singularis fidei